

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga

w sprawie **Z. Ż.**

skazanego za czyn z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 11 sierpnia 2021 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 24 lutego 2020 r., sygn. akt II Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt II K (...),

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt II K (...), uznał Z. Ż. za winnego tego, że:

I. jako płatnik, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, nie odprowadzał na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w T. w

ustawowym terminie do 20 następnego miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki - należnych zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń wypłaconych w lutym, od maja do lipca, od września do grudnia 2016 r. oraz od stycznia do kwietnia i od lipca do listopada 2017 r. w łącznej kwocie 12.865 zł (w opisie czynu szczegółowo podano kwoty nieodprowadzonych zaliczek w poszczególnych okresach), tj. przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s., za które wymierzył mu karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 80 zł każda (pkt I wyroku).

II. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, utrudniał wykonanie czynności służbowych osobie uprawnionej do przeprowadzenia czynności sprawdzających, na skutek niedopełnienia czynności określonych w wezwaniach Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w T. z dnia 19.10.2016 r., z dnia 19.01.2017 r., z dnia 17.02.2017 r., poprzez niewykonanie żądanych czynności w określonym 7-dniowym terminie, pomimo osobistego odbioru wezwań w dniach 07.11.2016 r., 26.01.2017 r. i 17.02.2017 r., tj. przestępstwa skarbowego z art. 83 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., za które wymierzył mu karę grzywny w wysokości 10 stawek dziennych po 80 zł każda (pkt II wyroku).

III. wprowadził organ podatkowy w błąd, poprzez bezzasadne zawyżenie w złożonej korekcie deklaracji VAT-7 za grudzień 2015 r. korygowanej podstawy opodatkowania za grudzień 2015 r. w oparciu o nieuregulowaną fakturę (...) z dnia 02.07.2015 r. wystawioną dla dłużnika A. S.A. o kwotę 110.334,62 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy korygowaną wartością podstawy opodatkowania, a wartością uregulowaną w części w drodze kompensaty wzajemnych wierzytelności i obciążeń umownych, co skutkowało zaniżeniem należnego podatku VAT o kwotę 25.376,94 zł (stanowiącą różnicę pomiędzy korygowaną kwotą podatku należnego w wysokości 54 872,00 zł, a kwotą uznaną za uregulowaną, tj. 29.495,06 zł), tj. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., za które wymierzył mu karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 80 zł każda (pkt III wyroku).

IV. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, nie powiadomił organu podatkowego - poprzez skorygowanie deklaracji VAT za

lipiec i sierpień 2015 r. - o utracie prawa do pomniejszenia podatku należnego o podatek odliczony na podstawie nieuregulowanych faktur nr (...) z dnia 30.01.2015 r. o wartości netto 20.800,00 zł, podatek VAT 4.784,00 zł i nr (...) z dnia 27.02.2015 r. o wartości netto 19.050,00 zł, podatek VAT 4.381,50 zł wystawionych za nabycia dokonane u K. S.A., co do których upłynął termin 150 dni do uregulowania należności, co skutkowało zawyżeniem podatku naliczonego o kwotę łączną 9165,50 zł, tj. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s., za które wymierzył mu karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 80 zł każda (pkt IV wyroku).

V. podał nieprawdę w deklaracji VAT-7 za grudzień 2016 r., w której zaniżył wartość dostaw (pierwotnie nie zadeklarował ani dostaw ani nabyć), skutkiem czego naraził na uszczuplenie podatek od towarów i usług w kwocie 50.506,00 zł, tj. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., za które wymierzył mu karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 80 zł każda (pkt V wyroku).

Na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. w miejsce kar grzywien orzeczonych wobec oskarżonego Z. Ż. w pkt I, II, III, IV i V wyroku wymierzył oskarżonemu za zbiegające się przestępstwa skarbowe łączną karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 80 zł każda (pkt VI wyroku). Zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego wniesionej w zakresie punktów od II do VII wyroku, w której zarzucono mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania (art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.) oraz prawa materialnego (art. 56 § 2 k.k.s.), Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 24 lutego 2020 r., sygn. akt II Ka (...), w pkt I zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. wysokość stawek dziennych kary grzywny orzeczonych w ustępach I, III, IV i V obniżył „do 10 (dziesięciu),
2. wysokość stawki dziennej łącznej kary grzywny orzeczonej w ustępie VI obniżył „do 20 (dwudziestu)”.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję (pkt II wyroku).

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniósł Prokurator Generalny. Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. i art. 113 § 1 k.k.s. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść skazanego, zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 23 § 3 k.k.s., poprzez nieuwzględnienie w toku orzekania przez Sąd odwoławczy jego brzmienia, wynikiem czego było dokonanie nieuzasadnionego – w myśl art. 433 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k. – wyjścia poza granice zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego i w konsekwencji zmiany wyroku Sądu I instancji poprzez wymierzenie Z. Ż. przez Sąd Okręgowy w T. w punkcie I, podpunkcie 1 orzeczenia, za przestępstwa z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. popełnione w 2015 r., 2016 r. i 2017 r. (ust. I, III, IV, V wyroku Sądu I instancji), kar grzywny przy przyjęciu stawki dziennej grzywny w kwocie po 10 zł oraz w punkcie I, podpunkcie 2 orzeczenia łącznej kary grzywny przy przyjęciu stawki dziennej w kwocie 20 zł, to jest poniżej jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia, które wynosiło w czasie popełnienia powyższych czynów w 2015 r. – 58,33 zł, w 2016 r. – 61,67 zł w 2017 r. – 66,67 zł”.

Podnosząc powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w T. w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, bowiem ogląd sprawy prowadzi do wniosku, że podniesiony w skardze zarzut jest wynikiem nieporozumienia zaistniałego tak na skutek błędnego odczytania zaskarżonego wyroku, jak i jego nieprecyzyjnego zredagowania.

Zarzut kasacji jest oparty na tezie, że Sąd Okręgowy w T. zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że kwotę stawki dziennej wymierzonych oskarżonemu jednostkowych kar grzywien obniżył z 80 zł do 10 zł, a kwotę stawki dziennej wymierzonej oskarżonemu kary łącznej grzywny obniżył z 80 zł do 20 zł. Nie odpowiada to treści wyroku, w którym – jak wyżej podano – Sąd *ad quem* wskazał, że „wysokość” stawek dziennych kary grzywny orzeczonych w ustępach I, III, IV i V wyroku Sądu Rejonowego obniża „do 10 (dziesięciu)”, a „wysokość” stawki dziennej łącznej kary grzywny orzeczonej w ustępie VI obniża „do 20 (dwudziestu)”. Widać

więc, że nie wskazał, iż chodzi o 10 zł oraz o 20 zł, zaś o tym, że nie dokonał obniżenia złotych kwot stawek dziennych grzywien świadczy już jednoznacznie pisemne uzasadnienie wyroku, w którym Sąd Okręgowy podał, że „obniżył liczbę stawek dziennych do minimalnych, a to 10 i dotyczy to także czynu przypisanego w ustępie I, który nie był zaskarżony. Z kolei różnorodność oraz ilość przestępstw, skutkowałą niemożnością przyjęcia, przy orzekaniu kary łącznej grzywny zasady pełnej absorpcji i dlatego przyjął Sąd Okręgowy zasadę asperacji, wymierzając ją w ilości 20 stawek”. W tym dokumencie prawidłowo jest mowa o liczbie stawek dziennych, o tym, że w przypadku przestępstwa skarbowego minimalna liczba stawek wynosi 10 (art. 23 § 1 k.k.s.), jak też o ilości stawek dziennych kary łącznej grzywny; trafnie też przyjęto, że zastosowanie przy orzekaniu tej kary zasady asperacji uprawniało do wymierzenia kary łącznej w ilości 20 stawek. Jest przy tym znamienne, że Sąd *ad quem* nie zmienił „wysokości” stawki dziennej grzywny orzeczonej w ustępie II wyroku Sądu I instancji i nie ulega wątpliwości, że postąpił tak dlatego, że w tym wypadku kara grzywna wynosiła 10 stawek dziennych, tj. ustawowe minimum. Gdyby przyjąć założenie kasacji, to Sąd Okręgowy karę łączną grzywny wymierzyłby w sposób niezrozumiały: w tym samym wyroku ustaliłby wysokość jednej stawki tej kary na kwotę 20 zł, chociaż wysokość stawki w przypadku grzywien wymierzonych za cztery przestępstwa skarbowe wynosiła 10 zł, a w przypadku grzywny wymierzonej za jedno przestępstwo skarbowe wynosiła 80 zł.

Odnotowując, że „opis czynów zarzuconych, które Sąd Rejonowy bez zmian przyjął, jako opis czynów przypisanych w zakresie daty popełnienia tych przestępstw, nie jest do końca precyzyjny”, Sąd odwoławczy sam nie ustrzegł się braku precyzji przy redagowaniu własnego wyroku. Jest oczywiste, że w pkt I.1 wyroku zamiast sformułowania mówiącego o „wysokości” stawek dziennych kary grzywny, powinien użyć sformułowania mówiącego o liczbie stawek dziennych kary grzywny (zob. art. 23 § 1 k.k.s.), natomiast w pkt I.2 zamiast sformułowania mówiącego o „wysokości stawki dziennej łącznej kary grzywny”, powinien użyć sformułowania mówiącego o liczbie stawek dziennych kary łącznej grzywny. W istniejącej postaci wyrok, bez jego bliższej analizy, rzeczywiście może być mylnie odczytany, tym bardziej, że w art. 23 § 2 k.k.s., który odnosi się do ustalania

wysokości stawki dziennej kary grzywny, niewątpliwie chodzi o wyrażoną w złotych kwotę stawki. Analiza bardziej pogłębiona każe jednak przyjąć, że zmiana wyroku Sądu I instancji nastąpiła bez naruszenia prawa i polegała na tym, że w odniesieniu do czterech przestępstw skarbowych obniżono karę grzywny do 10 stawek dziennych po 80 zł każda i przy pozostawieniu bez żadnej modyfikacji rozstrzygnięcia zawartego w pkt II wyroku, obniżono karę łączną grzywny do 20 stawek po 80 zł każda.

Uchybienie Sądu Okręgowego trzeba zatem traktować nie w kategoriach naruszenia prawa materialnego, ale nie dość precyzyjnego zredagowania wyroku, chociaż nieprowadzącego do rażącego naruszenia art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., skoro zawiera on rozstrzygnięcie co do kary. Natomiast ewentualne wątpliwości co do wykonania wyroku mogą być rozstrzygnięte w trybie art. 13 § 1 k.k.w.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną, o wydatkach związanych z jej rozpoznaniem rozstrzygając zgodnie z art. 638 k.p.k.